

ЗАВДЯЧУЮ НАУКОВОМУ КЕРІВНИКУ, ПРОФЕСОРОВІ ВАЛЕРІЮ СКОТНОМУ

Валерій Григорович Скотний був і залишиться у нашій пам'яті не тільки вмілим організатором освітнього процесу, але й талановитим науковцем, який виховав цілу плеяду представників сучасної української філософської науки. Мені, як учорашньому спудею, аспіранту, а сьогодні молодому науковцеві, надзвичайно поталанило бути учнем Валерія Скотного. Пригадую, як з початку навчання в аспірантурі Львівського національного університету імені Івана Франка, Валерій Скотний (попри постійну зайнятість) завжди опікувався кожним моїм науковим кроком: «Як склав іспити?», «Як пройшло затвердження тематики дисертаційного дослідження?», «Як там на кафедрі?». Інколи він жартівливо говорив: «Ось – це мій наймолодший аспірант». Я завжди в його особі відчував підтримку і надійний науковий тил.

Після закінчення аспірантури та написання кандидатської роботи він ствердно сказав захищатися у Києві. Так і сталося. 10 грудня 2009 року відбувся захист моєї кандидатської дисертації на тему «Молодь як об'єкт і суб'єкт суспільних відносин в сучасній Україні» у Національному технічному університеті України «Київський Політехнічний Інститут». Безперечно, що перед і під час захисту став у нагоді авторитет Валерія Григоровича, адже його ім'я та прізвище без сумніву пришвидшувало усю бюрократичну процедуру. Пригадую, як навіть на захисті йому запропонували сісти за стіл із членами спеціалізованої вченої ради, на що він жартівливо відповів: «Я сидітиму біля свого аспіранта».

Таку майже батьківську підтримку відчував не лише я, а й багато молодих науковців, яких зводила доля з професором Валерієм Скотним. Найголовнішим є те, що Валерій Григорович сформував свою наукову школу, представники якої будуть і надалі впроваджувати його ідеї у сучасну наукову філософську думку.

Світла пам'ять про Скотного Валерія Григоровича назавжди залишиться у серцях його колег та учнів.